

Nr 71

Av herr **Huss**, om ökat anslag till utrustning för statens bilinspektion.

Under sjätte huvudtiteln, punkt 24, har departementschefen till utrustning för statens bilinspektion föreslagit 25 000 kronor, medan väg- och vattenbyggnadsstyrelsen hemställt om en höjning till 50 000 kronor.

Statsrevisorerna har i sin berättelse (§ 15) berört de otillfredsställande förhållandena vid statens bilinspektion. De uttalar härom följande: "Revisorerna ha tagit del av arbetsförhållandena vid ett antal av bilinspektionens stationsorter och funnit dessa otidsenliga och otillfredsställande i fråga om utrymmen och utrustning. Det torde i längden icke vara förenat med god ekonomi att bedriva en verksamhet av denna natur utan att taga i anspråk den tekniska apparatur, som numera är möjlig att anskaffa. Arbetet torde med nu tillämpade metoder bli mer personalkrävande än nödvändigt, varjämte detsamma uppenbarligen måste brista i effektivitet."

Därjämte framhåller revisorerna: "De senare budgetåren har anslag på sammanlagt 75 000 kronor anvisats för inköp av viss teknisk apparatur för provning av vissa fordonsdetaljer, men den hittillsvarande anskaffningen är mycket begränsad."

Det framgår därjämte av den av revisorerna gjorda utredningen, att inkomsterna av förrättningsavgifterna på enbart kompetensproven under budgetåren 1948—1954 förslagit till att täcka hela bilinspektionens utgifter och därjämte lämnat ett mindre överskott (44 700 kronor), som emellertid under budgetåret 1954/55 stigit till mer än 400 000 kronor.

Statsrevisorerna påtalar också, att inspektionen beträffande lokaler och teknisk utrustning arbetar med praktiskt taget samma resurser nu som för 30—40 år sedan, att fordonsbesiktningarna regelmässigt måste företagas i det fria, mångenstädes på någon gata, att uppkörningsbryggor eller andra anordningar för att åtkomma fordonens underreden saknas och att teknisk utrustning för att mera ingående prova fordonens egenskaper endast finnes i ringa omfattning.

För närvarande är läget det att statens bilinspektion förfogar över specialinstrument till följande antal: 46 ljusmätare, 3 bullermätare och 3 koloxidprovare, medan däremot ingen enda bromsprovare finnes, varav följer, att leveransprovningarna i största allmänhet måste betecknas som mer eller mindre opålitliga. Härvid har bortsetts från att samtliga 32 stationsorter under år 1955 utrustats med vardera en, i vissa fall två

mindre domkrafter, eftersom sådan materiel knappast kan betecknas som specialinstrument.

Av det anförda framgår, att tillgången på specialinstrument måste — möjligen med undantag för ljusmätarna — betecknas som helt otillräcklig. I detta sammanhang bör erinras om att väg- och vattenbyggnadsstyrelsen av Kungl. Maj:t erhållit i uppdrag att utreda frågan om införande av bestämmelser för begränsning av motorbullret. För denna utredning ävensom för kontroll av motorfordonens bulleralstrande egenskaper har bilinspektionen alltså tillgång till endast tre bullermätare, en i resp. Stockholm, Göteborg och Malmö. Då en bullermätare av enklaste slag kostar omkring 1 100 kronor och en bromsprovare ca 15 000 kronor är det uppenbart, att en utrustning av bilinspektionens utrustning kostar — även om utrustningen företas i flera etapper — betydligt mer än 25 000 kronor per år.

Det bör framhållas, att väg- och vattenbyggnadsstyrelsens äskande framfördes innan statsrevisorerna gjorde sin utredning.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att till utrustning för statens bilinspektion under budgetåret 1956/57 anvisa ett anslag av 75 000 kronor.

Stockholm den 24 januari 1956

Ragnar Huss